

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Den

J.nr. 5162/

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har ved brev af 7. april 2005 udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål:

Ad L 145 spørgsmål 1:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 14. december 2004 fra FødevareIndustrien, jf. L 145 – bilag 1.”

Svar:

Ved høringen i efteråret 2004 over forslaget til ny fødevarelov blev der fra en række erhvervsorganisationer udtrykt ønske om at udvide virksomhedernes muligheder for at få rådgivning og vejledning fra fødevareregionerne og Fødevarestyrelsen. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender iværksatte derfor et udredningsarbejde, som under inddragelse af organisationerne, herunder FødevareIndustrien, skulle afdække mulighederne for, at fødevaremyndighederne kan yde rådgivning i større omfang end hidtil.

Som det også fremgår af notatet fra FødevareIndustrien viste det sig under udredningsarbejdet, at det primære problem var uensartet praksis med hensyn til omfanget af vejledningen fra fødevareregionerne. Der var enighed om, at dette problem mest hensigtsmæssigt løses ved at fastlægge retningslinier for fødevarekontrollens vejledningsforpligtelse, og at det ikke krævede ændringer i forslaget til ny fødevarelov. Dette svarer i det væsentligste til de holdninger, som FødevareIndustrien giver udtryk for i notatet.

Fødevarestyrelsen er ved at færdiggøre en guideline for vejledning under tilsyn med virksomheder og besætningsjere. Organisationerne har været inddraget i arbejdet for at sikre, at der er taget højde for de situationer, som især har givet anledning til usikkerhed hos virksomheder og tilsynsførende.

Guidelinen, som skal indarbejdes i det daglige kontrolarbejde, er en præcisering af de tilsynsførendes vejledningsforpligtelser samt retningslinier for, hvorledes vejledning om reglerne i praksis udføres under tilsyn. Guidelinen præciserer samtidig, at vejledningsforpligtelsen er generel, og at vejledning om reglerne også skal gives, når virksomheder og besætningsjere henvender sig direkte til regionskontoret.

I henvendelsen gentager FødevareIndustrien synspunktet om, at bemyndigelserne i fødevareloven bør begrænses til direktivbestemmelser og sanktionsbestemmelser, samt at der ikke bør være supplerende bestemmelser til områder, der reguleres af forordninger.

Lovforslaget er en tilpasning til reformen af den europæiske fødevarerlov. Lovforslagets bemyndigelser skal for det første sikre, at de eksisterende materielle bestemmelser i den gældende fødevarerlov, som er en implementering af direktiver, eksempelvis mærkningsdirektivet, kan videreføres, således at retstilstanden på området er uændret efter den nye fødevarerlovs ikrafttræden.

For det andet forudsætter en lang række af bestemmelserne i de forordninger, som danner væsentlig baggrund for lovforslaget, at der fastsættes supplerende nationale regler. Det er således hensigten at udnytte bemyndigelserne til at fastsætte regler på de områder, hvor forordningerne ikke er fuldt ud dækkende. Hertil kommer at det fortsat skal være muligt at etablere nye samt opretholde allerede etablerede nationale ordninger, som tilgodeser fødevarerens sikkerhed og forbrugerbeskyttelsen.

Begrænsning af bemyndigelserne i fødevarerloven til kun at omfatte implementering af direktivbestemmelser og sanktionsbestemmelser vil derfor ikke være hensigtsmæssigt, idet dette vil medføre, at der på en lang række områder ikke vil være muligt at videreføre gældende danske regler eller komme med nye initiativer til gavn for forbrugersikkerheden.

Som nogle centrale eksempler på regulering, der ligger udover, hvad der reguleres af EU-retten, kan jeg nævne den målrettede indsats mod salmonella, og at vi baseret på miljøgarantien har fastholdt strammere regler for anvendelsen af nitrat og nitrit i fødevarer.

Derudover indeholder en lang række af EU-reglerne på fødevarerområdet de såkaldte sikkerhedsklausuler, som indebærer, at de enkelte medlemslande kan gennemføre nationale foranstaltninger, når der opstår en situation, som kræver hurtig indgriben. Det er et eksempel på, at EU-reglerne forudsætter mulighed for en national regulering.

Endelig kan jeg nævne offentliggørelsen af kontrolresultater, som alene er baseret på en national regulering. Denne ordning giver forbrugerne en indsigt i kontrolresultaterne for alle virksomheder i Danmark og er et rent nationalt forbrugerpolitisk tiltag. Ordningen har vakt stor interesse i udlandet, såvel blandt de øvrige nordiske lande som andre medlemmer af EU. Ordningen er et eksempel på, at Danmark med nationale initiativer kan præge udviklingen i EU.

Lars Barfoed

/Cammy Wong